

„Soča“ izhaja vsak petek in velja po pošti prejemana ali v Gorici na dom pošiljana:

Vse leto f. 4.40
Pol leta „ 2.20
Četrt leta „ 1.10

Pri oznanilih in tako tudi pri „pogovoricah“ se plačuje za navadno tristopno vrsto:

8 kr. če se tiska 1 krat
7 „ „ „ 2 „
6 „ „ „ 3 „

Za večje črke po prostoru.

SOČA

Posamezne številke se dobivajo po 8 kr. v tobakarnicah v gosposki ulici blizu „treh kron“, na starem trgu in v nunski ulici ter v Trstu, via Caserma, 3.

Dopisi in naročnina naj se pošlje opravištvu „Soča“ Via Seminario št. 10.

Rokopisi se ne vračajo; dopisi naj se blagovoljno frankujejo. — Delalcem in drugim nepremožnim se naročnina zniža, ako se oglase pri opravištvu.

V čem je naš spas?

Slovenci smo majhen narod. Število naše je pado. No, ni bilo vedno tako. Nekdaj smo Slovenci posedali mnoga več sveta, nego li danes. Število Slovencev bilo je mnogo večje, nego li danes. In, kdor ne napreduje, nazaduje; kdor ne raste, manjša se in s časom zgine. Tako je z nami. Ali smo še tako dalje iti? No, ako nečemo poginiti, ako hočemo, da bodo Slovenci še dalje na svetu. Vsakemu je svoja koža ljuba, tako tudi nam Slovincem. To nam bodo nazprotniki naši vsaj priznali!

Kdo je Slovence pokončeval, kdo je naših prednikov zemlje naseljeval s družimi narodi? Kdo je spreminjal in še spreminja slovenski svet v tuji? To so detali, delajo in bodo delali sosedni narodi.

Mnogo sveta nam so sosedje naši uže izneverili. Kdo je zidal zidovje starodavnemu Ogleju? Kdo Testa, Čedadu, Vidmu, kdo Gorici? In, kdo jim danes gospodari? Kdo ugonablja brate naše onkraj Idrije? Kaj se z njimi dogaja in kaj bodo na mestu 60.000 Slovencev čez nekaj let? Lahko bodo in nič ne bo pričelo, da so Slovenci nekdanj tam prebivali, hmiti zgodovisa; a še njej ne priznajo; tudi nje pačije in je storabijo. Imena mest, vasi, gor in rek prečkujemo Italijani včas davno. Lotili so se uže naše dežele, upajoč, da pride uže v kratkem čas in prilika, koja jim bodo izročila slovenske dežele.

Zgodovina naša nas dovoljno uči, da rod za rod, del za delom izginjamo; ali bolje, da nas potujdujejo v Labe, Nemece ali Madjare. Koroško, nekdanj srce slovenskemu narodu, uže je skoraj popolnoma potujjeno. Na Ogrskem, nekdanj popolnoma slovenski zemlji, ne smo Slovence ni vedeti, da je Slovence. Ravno tako je na Beneškem nesrečen slovenski naš rod! Zdaj sta na vrsti beneški in agerški del rannost Slovenije, čez nekaj let prišli bi na vrsto gorški, koroški in štirski in naposled krajski Slovenci, ako bi držali roke križem. Tako bi rod za rodom ginel — to bi bila povest domovine naše slovenske. Hočemo li mirno pričakovati, da se vse tako zgodi! — Ne, pomagati si hočemo do zadnjega. A drugo, ne tako, kakor doslej, ko smo le zavirali inarodovanje. Zaprečiti je moramo! Postaviti moramo našim sovragom tak jez, da se ga ustrašijo, da se niti predrznili ne bodo preskočiti ga.

Ta jez pa je Slovenska uzajemnost. Vsa druga sredstva so uže uporabljali naši predniki, a zaman, ker so se umikali slovenski vzajemnosti, katero bi se bili morali stanovitno ohraniti. V slovenski vzajemnosti je naš spas, naša rešitev! Slovenski narod, katerega je „kot listja in

trave“, ubrani se lahko vsakojakim sovražnikom, ako je le vzajemen. Slovenci smo mala vejica ogromnega slovenskega drevesa. —

Kaj pa je slovenska vzajemnost? Uzajemen je narod, ako se posamezni rodovi njegovi med seboj dobro poznajo; ako med seboj občujejo kakor bratje; ako si svoje koristi in potrebe razodevajo in si po bratski (uzajemno) pomagajo in se pedpirajo ter so vsi za enega in eden za vse! Ta, našemu slovenskemu narodu neobhodno potrebna vzajemnost zamore nas rešiti, ako jo širimo, oživljamo, budimo. Dokler ne bomo Slovani posnemali v vzajemnosti sovraze naše, je vsa naša obramba prazno delo. Vzajemna narod slovenski bo tako krepak, tako silon, da se protivniki niti predrznili ne bodo kratiti mu pravice! Po zgotovljeni vzajemnosti Slovanov bodo konec mejuarodnim preprirom, ker Slovani vsled svojega značaja ne bodo segali med druge narode; drugi pa si med Slované ne bodo upali kakor zdaj stegati požejive svoje roke.

Dopisi.

Gorica, 5. marca. Druga „velika beseda“ bralnega i podpornega društva v t. l.

Da bi dostojno slavilo 6letnico društvenega obstanika, priredilo je „Bralno in podporno društvo“ v Gorici „veliko besedo“ z zanimivim sporedom. Kljub nenavadnemu mrzlemu vremenu, dospelo je dosti gospodov iz raznih krajev — z Ajdovšine, Kanala in z bližnjih vasi. Razen zopetne predstave „operete“, seja občinskega starešinstva, bile so na vrsti točke „Nezakonska mati“, sopran solo se spremljanjem orkestra; domača posem, „Po jezeru“, mešan zbor se spremljanjem orkestra; „Na boj“, „moški zbor se spremljanjem orkestra itd. in nova šaloigra „Loterist“. Tak program gotovo dela čist delalskemu podpornemu društvu v Gorici — ki še le 6 let obstoji. Kaj bode še o 25letnici, ako bode napredovalo, kakor zdaj?

Prva točka: „Opereta“ zvršila se je povsem pohvalno. Gospodje solisti gg. Koršič, Kronavetvogel, Strel i starešine so njih vlogo častno rešili. „Nezakonska mati“ teški spov, sopran solo se spremljanjem orkestra rešila je gospodična Pehani, vrtnarica v Podgori, povsem hvalevredno. Ponočna smo biti na svoj lep, čist, prijeten sopran in na svojo pevsko zmoglost! Da nas bi še večkrat razveselila s kakim solo!

„Po jezeru“, se spremljanjem orkestra dopadala se je tako, da se je morala na občno zahtevanje ponoviti. Dobro bi bilo, ko bi se tudi druge narodne

posmi pri taci prilikah pele, kajti to poviša vseh in pokaže vrednost naših narodnih pesmi onim, ki so branijo vrstiti jih v spored pri veselicah.

Četrta točka: „Zrinski Frankopanka“ pela se je tudi to pot izborno; ravno tako 5. točka „Na boj“ (sedaj v prvo z orkestrom).

Zadaja točka bila je nova šaloigra „Loterist“, kojo je spisal za to veselico g. Zavrtnik. Kritikovati jo ni moj namen — vseh bil je dober, kajti g. pisatelj moral je na zahtevanje občinstva se na odru pokazati, ter sprejeti zahvalo i priznanje na vseh nove šaloigre „Loterist“. Loterista igral je g. Zavrtnik sam, prav dobro igrali so svojo vlogo tudi vsi diletanti, g.čna Jug, g.čna Pehani, g. Bajt i g. Kopač. Čestitamo g. Zavrtniku.

Posamezne točke spremljal je orkester mestno godbe prav dobro; vodil ga je g. Pahor. Igral je tudi nekatere slovenske pesmi, ktere je nalašč zato pripravil g. Pahor.

Po končani besedi bila je jako živahna domača zabava. Godba je igrala še nekatere slovenske skladbe: „Naprej“, „Slavjanko“, „Hej Slovenci“, pevoč so pa spevali razne pesmi. Vrstile so se lepe napsnice, n. pr. g. podpredsednika napredku i složnosti pevkinj in pevcev i godbe; gospod prof. Spinčič bralnemu in podpornemu društvu, itd.

Tako je „Slovensko bralno i podporno društvo v Gorici“ praznovalo 6 letnico svojega obstanika. Počastili so jo z njih navzočnostjo mnogi g. čitalničarji — i druga gospoda iz raznih krajev. „V slogi je moč!“

V Gorici, dne 28. febr. — Večkrat sem čital v cenjeni „Soči“ prelepi in potrebni opomin: „Slovenski stariši, pošiljajte svoje otroke v slovenske šole.“ To je res presrečen in prekoristen opomin za naše sedanje razmere. A žalibog, da Slovenci temu opominu ne morejo slediti —. Vsako leto se narodi nekoliko več slovenskih otrok, tako da imajo gg. učitelji čedalje več in preveč učencev, da jih morajo kakor si bode odpravljati iz šole.

Kaj pa more ubogi oče z odpravljenim otrokom, ko postava pravi, da mora slehern otrok do 14. leta hoditi v šolo in tudi rskodelci ne smejo vzeti v poučenje takih otrok, ki niso še doveršili 14. leta. Vsed tega je mnogo starišev prisiljenih svoje otroke pošiljati v italijansko šolo. Kako otrok napreduje v tej občinski šoli, in čemu se privadi, je dobro znano. Zazramovalci svojih rediteljev in pravi mestni postopaci postanejo slovenski dečki, ki obiskujejo italijansko mestno šolo.

Gledé vzgoje slovenskih otrok je pač skrajni

LISTEK.

NESEM VAM NOVICE...

(Belična pravljica; četki napisal I. L. Hrdina; posl. Vlastimil.)
(Konec.)

Zlajci udari Cilko prek obraza.

„Ha, — osvobodil me, brat! — osvobodil me!“

Blaži zavrti se v glavi, pred očmi skakajo mu krvave posasti, čuti, kako se ma naglo odtrgate tuji roci raz pra, slizi kake tri ali štiri skoke v snegu — zgrudil se in pade: bi bil v zamet, če bi ne bil so oprl ob stebel.

„No, končno!“ zakliče Ponec, ko se jima posreči prigrati svetilnico, „a pazi bolje, da ti zopet ne ugane! Pojdi!“

Vstaneta ter gresta k bližnjemu stebnu. Blaži stoji tu oprt, obraz mu je bleđ, in prestrašeno jih gleda. Ponec i vojak ga debelo pogledata.

„Kje imaš pa žensko?“

Blaži molči.

„Utekla?“

Nobenega odgovora.

„Lapa stvar. V katero stran jo je potegnila?“

Blaži niti obrvi ne premakne, Ponec vzame vo-

jaku svetilnico iz rok, počeno, iščeta stopinj v snegu, opazujeta — kam pak v takem vetru. Komaj človek potegne nogo, uže zamete sneg stopinjo.

„No, midva pojdeva doma, Blaži, i povevu, kaj se je zgodilo. Idi tudi domov a vrvice pusti tu. Ker si je pustil uiti, bodeš zarana sam visel tu. Jaz vsaj bi ne hotel biti v tvojei koži.“

Še nekaj zagolči ter se obrne po sneženi ravnini proti Slanemu. Vojak je šel pred njim, in kolikor je mogel, branil z rokavom svetilnico, da bi se jima na poti ohranila.

Po jedni po polnoči je bilo uže, ko se jo Tatar vračal. Otolkel je zasneženo čevlje, otrešel v sneg zavito suktnjo in potkal na okno:

„Kdo je?“

„Le odpr.“

Tatarka odpre i zopet zapre vežine d rri.

„Ti še poješ? — ktero?“

„Koledaico „Nesem vam novice...“

„I jaz ti tudi prinosem novice. V Slanem je bila danes zvečer ženska obsojena... Tedaj vendar ni resnica se zvezdo v razkrojenem jabelki!“

„Slišala sem. Bil je tu sodiljski sluga Ponec.“

Blaži je šel mesto tebe — — —

„Blaži? — pozabil sem vprašati po njem, mislil

sem, da uže spi v svojej čumnati. A v takej sveti noči koga obesiti? — Hm, ne ljubi se mi niti sleči se, imel bi iti tje pogledat — — —

V tem trenutku nekde v drugič potrka na okno.

„Blaži bode“, reče Tatar ter gre odpret.

„Cilka! — kje si se vzela? — po polnoči?“

Vsa bleđa, zasopljena, — kod si blodila? — Odkodi si prišla?“

„Od vislic, iz gajev — hoteli so me obesiti, Blaži me je izpustil.“

Cilka se je zgrudila k peči, in niti besedice niso mogli pripraviti iz nje.

„Zalostne novice so, to so novice!“ plače Tatar, „zakaj nam, o mali odrešenik, danes priuššaš take novice!“

„Ne jokaj, žena, — jaz moram takoj v gaje.“

A komaj se je dotaknil kljuka, vdaril je nekdo v tretje na okno.

„Za pet ran Kristusovih, kaj se godi!“

Zopet zaškripajo duri Lidičke rabljenice in notri skoči Blaži. Bleđ je kakor mrlič. Kdor ga je videl pred uro, ne spoznal bi ga sedaj.

„Oče, za rana me bodo obesili, — izpustil sem Cilko!“

Vem, mladenič, — i mene s teboj!“

Vsi pogledajo prestrašeni Tatar.

čas, da bi naši veljaki posebno deželni poslanci resno stopili na noge, da bi se v mesto za slovenske dečke priskrbel potrebna šola; naj se slovenska deška vladnica z oddelki pomnoži, ali pa občina slovensko šolo ustanovi. Saj Slovenci smo tudi davkoplačevalci in postava je enaka za nas kakoršna za druge narodnosti. Saj §. 19. se glasi: „Enakopravnost“.

Sé spodnjega Krasa, 6. marca. — Zopet — ples! Kakó so nekje odd. starišini z eno roko podpisovali prošnjo za „valento“ a z drugo pa za „gran ballo“, je uže naznanila cenjena „Soča“. Pogledimo sedaj še, kdo pleše! Kdo bi se ne čutil, ako zapazi na plesišči mlečnozoba še šole obiskujočo mladino! In ne, da je morda po naključju, ali po nevednosti starišev prišla šola obiskujoča deklica na ples, ampak stariši našemili so otroka svojega ter ga peljali na „bal kordat“. To je gorostasna bedarija! Še huje pa je to, da uže mlečnozoba deklica na Krasu v cerkvi ugovarja opominom dušnega pastirja, da naj stariši pazijo na otroke ter jih ne puščajo k plesu — in to z ozirom na znan ministersk ukaz lanskega leta. Tako daleč tedaj smo uže prišli s plesom na Krasu in sicer letos radi hude slabe letine. Ako duhovnik opominja in svari stariše, ugovarja šolo obiskujoč otrok, da on (ona!) pojde vse eno na ples, kajti to je uže zmenjeno. In potem se stariši še hudujejo radi opominov ter celo nalašč, kljubovaje ž o n e j o družino svojo in šolske otroke k plesišču! Kdo more na tak način kaj storiti, ako postane odraslena mladina popoluoma divja? Proti cerkvenim opominom se kljubuje, nasprotuje od strani starišev in otrok. Na šolske prepovedi se nikdo ne ozira, ker ako učitelj kaznuje neubogljivega razposajenega paglavca, nakopije si dosmrtno sovraštvo vse vaše klačarije.

Zupanstva so dobila lansko leto ministersk ukaz, da naj sodelujejo pri tem, da bode šolska mladina lepo in čedno se obnašala. Ali kaj so našim županstvom ministerski ukazi! Deveta briga. Mesto skrbeti za občni mir in red, še dajajo priliko in večkrat celo osebno slab izgled. To so slabi časi — in po takem vedenju gotovo še slabši pridejo. —

Zdaj se podpisuje tudi po Krasu prošnja za versko šolo. Jeli zdaj drugačna? Prošiti bi bilo bolj potrebno, da se odstranijo slabi zgledi, kateri vlečejo mladino k malopridnosti n. pr. v prvej vrsti za odpravo plesu! To je bolj nujna in koristna zadeva.

Kaj pomaga v cerkvi in šoli učiti in svariti, ako ničredni stariši in drugi važni faktorji (županstva!) isti pouk kvarijo z zgledom in dejanjem. Vse brez uspeha, dokler se spodkopovalcev javne morale ne odstrani.

Deželnemu zboru izražarao pri tej priliki posebno priznanje, da je prestopil ob prošnjah za odpravo javnega plesa — na dnevni red. Tudi pri nas se prestopa — brez debate — na dnevni red — čem reči — iz šole na plesišče! Tada, odgovornost prepuščamo njim!

Otalež, 25. febr. — Cenjena „Soča“; tvoja 5. št. t. l. dala mi je pogum, da bi ti lahko z dopisi postal nadležen. Zopet te prosim, da sprejmeš par vrstic spod mojega peresa.

Slehern je mislil, da se bo kmalu poslovila od nas bela zimska odeja in se nam približala zaželjena spomlad, da bo dihati boljši zrak dobrodejne pomladanske narave. Toda „zima in gosposka ne prizaneseta“, pravijo ljudje. In res, zopet je nam razgledala zima svoj beli plašč, mnogo debelejši od prejšnjega. V takem zimskem času človeku večkrat do-

„Da, tudi mene bodo obesili, — ti si moj sin, porekó, jaz sem te navlašé poslal ter odšel...Takega svstega večera nima danes nikdo na sveti —“

„I nikjer niso danes peli otroci materi „Nesem vam novice — tako žalostno kakor meni!“ joče Tatarka.

Tatar se zagleda skozi okno v črno temo kaj-li vidi tam? Kaj, ko bi rajše utekel z otroci prej na konec sveta, nego dan napódi. — Da!

„Napravite se, otroci!“ reče, „vzemi vsak svoje, drngo pustimo vse tu in utesimo!“

„Kam, oče?“

„Po svetu!“

A za rana čudila se je cela okolica, ko so zvedeli, da so uže pred dnem prišli vojaki k Lidiški rabljenici ter so našli vse zaprto. Vdrlí so duri. Povsodi prazno. Kaj li hočejo tam? — Pregledali so vsak kot, iskali so go stopinjah v snegu, a vihar je do jutra vse slede uničil.

„Kam so pa zginili Tatarovi?“ vpraša sodnijski gospod.

Nikdo ne vé tega. A nekdo pové, da je srečal po noči nekje za Velvari dva moža in dve ženski, ki so hitro koračili proti Veltavi.

Kaki so pa bili?“

„Kdo pak si to zapomni.“

pušča čas, da se vsede k gorki peči ter ga prav po turško izpuši kako pipo ter marsikaj premišluje ali pa gre k sosedu ali prijatelju se kratkočasiti dolge zimske večere in tam slušati razne pogovore. Prištaki priliki imel sem tudi jaz priložnost opazovati, kako prednost da zrujo nekateri ljudje (zlasti ženske), iz komarja narede velikega konja. Tako se je zgodilo z dop. iz Of. v 5. št. cenjene „Soče“. Človek bi ne mislil, da bi take besede mogle škodovati, marveč le koristiti temu, ki bi jih osrčil. „Resnica oči kolje“, pravi pregovor — Nemirov uzrok je le plapajoči ogenj grde nevošljivosti, koji se je v človeštvu tako vnel, da se je bati, da bo požgal vso pravo bratsko ljubezan, katere je uže tako malo — „Bajtarji“ opravljajo kmeta, kmet pa „bajtarjo“, in tako žive v težavnem nemiru, oni, ki so si v tako tesni zvezi, da eden brez drugega ne morajo živeti. Samohišniki dobijo od kmeta nekoliko zemljišče, da si nasade krompirja in potrebnega zelja, kmetu pomaga hišnik veliko posestvo obdelati. Pa za vse te zveze se nekateri nič ne zmenijo. Ljudi „žehatí“ od nog do glave in ogausno sovraštvo gojiti, to jim je najljubše. Kaj pa jim pomaga ta posel, saj jim v plačilo za tako delo ničče nič ne da. Saj ima vsak sam zadosti teško butaro hudobij prenašati. Kojo naj bi skrbel zljajšati in še le potem drugo snažil in žlahnil v dušnem in telesnem stanju. Ako bi vsak nekoliko brzdal svoje slabosti, gotovo bi lepše solnce ljubezni sijalo med bližnjimi. Sneg bo razkopal in led se bo raztaljal — naj bi ž njim tudi ona razdražljivost zginila. Ker je ravno sedaj štiridesetidanski post — tako prijeten čas opuliti stari mah, pregreh in hudobij, je toliko večji upanje, da bomo vrgli od sebe jezo in sovraštvo in vse pogubljivo! Da bomo mogli veselo prepevati veseli velikonočni Alleluja.

iz Celovca, 29. febr. — Veliko hrupa dela zdaj verska šola in podpisi pro in contra. Veliko bo še prepira v zboru in zunaj zboru, pa za Slovence bo najbrž vse pri starem ostalo, naj se postava sprejme ali ne. Kaj bi pomagalo, ako bi se v postavo sprejela določba, da bo materni jezik podučni jezik, ako se bo ta določba izpolnovala, kakor se izpolnuje Slovanom 19. člen osnovnih državnih postav!

Koliko nad se je nam Slovanom uže izpolnilo od Taaffejevega ministerstva? Dokler imamo centralizem, in dokler se pri ministerstvih uradniki sami Nemci, izgojeni po absolutno-centralističnih nazorih, tako dolgo se bo vladalo po starem kopitu — pritožbe ostanejo zastoj. Zato je Slovanom težiti le po federalizmu.

Za Čeho je lahko, ker imajo v svojih deželah večino, ravno tako za Poljake v Galiciji. Dalmatinci pripadejo k Hrvatski, po narodnosti, legi in zgodovinskem pravu. Kako pa prirediti za Slovence ugodno deželno skupino, to je stvar, ki je naj promišljujejo naši veljaki. Narodnih (jezikovnih) mej nam ne bodo dali, na to ni treba misliti, kajti če povsod drugodi obveljajo stare zgodovinske deželne meje, ne bodo tega principa zatajili Slovincem na ljubo. Ali ni najugodnejšo misel izrazil oni rodoljub, ki je rekel, naj težimo najprej po nekdanji „Iliriji“ (Koroško, Kranjsko, Primorje). V tej skupini bi bili Slovani v večini. Dobili bi nekaj (koroških) Nemcev, če tudi bi bili ločeni od slovenskih Štajercev. Ker bi pa koroški Nemci proč tiščali, zamogli bi se pozneje enkrat zameniti za štajerske Slovence. V to bi morda še Nemci privolili, da si pridobé koroške Nemce in se znebó nezadovoljnih štajerskih Slovincov.

Ali se bo mogla sama vzdržati ta „mala Ilirija“, ali se jej bo pozneje pridružit Hrvatom, to bi določil čas.

Politični razgled.

Državni zbor je brez razgovora sprejel podporo za goriške Furlane, katero smo v poslednjem listu omenjali.

Med vladami evropskih velevlasti razpravlja se vprašanje Bolgarsko jako živahno. Podal se je Bismarkov sin Herbert v London, da bi pregovoril Angleško za neki način rešitve tega vprašanja. Iz Carigrada je došel telegram: Včerajšnji ministerski svet je sprejel ruski predlog gledé nepostavnosti Koburžanove. Po ministerskem svetu naznanilo se bo to bolgarski vladi. Sultan je potrdil ministerski sklep in je Turčija brzojavno naznanila Stambulovu Koburžanovo nepostavnost. To je položaj sedanjega trenutka.

Da je ono Nemško pritiskanje v prvi vrsti obrnjeno proti Avstrijsko-Ogerski, je naravno, ker v najostrejšem nasprotju sta si po naši unanji politiki upliva Avstrijski-Ogerski in pa Ruski na Balkanskem polotoku, izrekoma v Bolgariji. Ako pa Nemška deluje za Rusko, nasprotuje ob enem svojemu zavezniku Avstrijsko-O-

gerski. — Čuje se, da Bismark dela na to, da zamenja v svoji politiki našo državo z Rusko. Bismark se vé da pri tem računa s prav lednim srcem: skrivnosti Avstrijske so mu večinoma znane, — Ruska je močnejša — torej zanj dragocenejši zaveznik, — pot doli do „nemškega“ jadranskega morja pa bi bila jako lepa, torej bodimo rajši zavezniki s svojim dosedanjim nasprotnikom, — Nemška se ne boji nikogar!

To so oni duhovi, kateri so švigali iz znanelega zadnjega govora Bismarkovega, in ti po pravici morejo iznemirjati vodstvo naše unanje politike.

Domače in razne vesti.

Slabo spomlad bi imeli, ako bi se vreme ravnalo po vremenskih prorokih. Napovedali so za mesec marec: od 1. do 5. mrzlo in neprijetno vreme; od 6. do 9. gorko; 11. dež; od 12. do 16. lepo; od 17. do 19. zjutraj mraz, da bo zmrzovalo; 30. sneg in zmrzlina. Za april: do 4. mraz; od 12. do 17. občutljivo mrzlo, jasno in vetro; od 20. do 22. mrzlo in neprijetno. Majnik bo imel do 26. neki silno mrzle noči, poslednji dan pa — slano.

Od 1. do 5. se je prorokovanje uresničilo; od 5. se pa ne vrisničuje, da bi bilo toplo, ampak je ravno nasprotno — v Gorici tako mraz, kakor še ni bilo letos in je le malo kodaj tako.

Burja, mraz in zameti drževali so pretekli dni promet čez Kras med Tratom in Dunajem. Dne 29. m. m. odpihati je moral kurir iz Trsta čez Gorico, Videm in Pontebro proti Dunaju. Burja po Krasu je grozna. Železniškega služabnika J. Steirerja vrgla je pod vlak in ga strašno raztrgala. Tudi na Laškem je minole dni močno anezilo.

Letošnja zima bila je izredno huda. Po vsej osrednji Evropi, po Alpah, in daleč v Rusiji in ob Balkanu leži sneg tako debelo, kakor že mnogo let ne. Od Švice pa do sredi Rusije bil je železnični promet kar po več dni ustavljen, ceste zametene in zveze pretrgane. Najhujše gospodaril je sneg v Alpah, kjer so se udicali snežni plazovi in po povprečni ocenitvi podsuli nad 300 koč in hiš in uničili veliko kvadratnih kilometrov gozdov. Tudi divjačina bila je hudo prizadeta, kar tolpomaa uničevali so je plazovi. Zima končala je tudi veliko ljudij in z Italijanskega prihajajo uprav tožne vesti. Colo v Hercegovini bilo je toliko snega, da je njegova teža predrila streho turški mošeji. Po ravninah bil je in je deloma še po 1 do 2 metrov na debelo; na Solnograškem celo do treh metrov. Velikanske snežne plasti bodo imele brez dvojbe upliv na ladnike, da se ne bodo krčili, marveč zopet širili.

Gospod dr. Ferdinand Rojic, zdravnik, naš rojak, preselil se je iz Ajelle nazaj v Gorico.

Gospoda Simona Rutarja, c. k. profesorja v Spletu, imenovalo je naučno ministerstvo konservatorjem spomenikov za Dalmacija. Čestitamo!

Črno mašo za ranjčim gospodom dekanom P. Kobalom imeli so čitalničarji v Bovcu 1. dne marca. R. I. P.

„Slovenski jez“ je v izrednem občnem zboru soglasno izvolil svojega dobrotnika, prevzvišnega gosp. J. J. Strossmayerja, škofa v Djakovaru, v spomin njegove zlate maše, častnim udom. — Isti dan je sklenil poslati pred. a Francu Košuti, dekanu v Ločniku, ki je izvoljen kanonikom prvostolne cerkve v Gorici, čestitko in priznanje zaradi njegovoga korektnega postopanja v narodnih težavnostih. — Sklenjeno je bito tudi sestaviti tri peticije.

Vladiko Strossmayerja je povodom 50letnice njegovoga mašništva mnogo slovenskih in slovenskih občin imenovalo svojim častnim občanom. Mestni zastop zagrebški hotel mu je tudi skazati zasluženo čast. Bila je zaradi tega preteklo soboto v mestnem zboru burna seja.

Večina hotela je staviti dva predloga. Dosedanji podžupan, gospod Crnadak, hotel je predlagati, mestni zbor naj sklene adresu vladiki Strossmayerju, katero naj mu dne 19. t. m. izroči posebna deputacija ter ob jednom pri tej svečanosti zastopa mesto Zagreb. Po drugem predlogu pa bi se bil imel Crnadak imenovati častnim meščanom. Ker udeležpan Sieber Crnadaku ni dovolil besede, ostavila je večina dvorano in zbor postal je nesklepčen. Razpor mej vlado in pristno narodno večino mestnega zbora raste.

Goriški „Sokol“. Z navdušenjem sprejeli smo preteklo poletje vest o ustanovitvi goriškega telovadnega društva „Sokol“! Marsikateremu narodnjaku utripalo je srce samega veselja! Tudi jaz prišel sem bil k občnemu zboru v Marzinjevo dvorano; ginjen sem bil in blažen čut polnil mi je srce, ko sem videl tam toliko vrlih mladeničev zbranih k narodnemu delu. Nadejal sem, se kakor marsikdo, najboljšega napoha. Pa žalibag, kaj je s tem društvom? Ali je

umrlo ali zaspalo? Če je bilo društvo le mrtvo porojeno dete, naj se smrt vsaj naznani, kakor je običajno med omikanci; ako je pa društvo le zaspalo, bil bi vendar skrajni čas, da se zbudi. Kako lepo prilika imelo je društvo, da bi si pripravilo dvorano! Pri „Zvezdi“ je lepa dvorana z velikim odrom na razpolaganje. Tu bi bilo društvo lahko pričelo veselice in plesne na svojo korist. Ako bi se bil „Sokol“ dobro postavil na noge, lahko bi bil dobil podpore od „bralnega in podpornega društva“, katero letos vzgledno napreduje. Seveda, brez žrtve ni nič — odbor bi se bil moral nekoliko potruditi, samo od sebe ne gre. Kdor ne misli svoje dolžnosti spoljevati, naj se poslu odpove in prepusti mesto tistim, ki imajo kaj več resne volje delovati. Ker smo začeli, delajmo dalje, da se nam ne bodo nasprotniki posmehovali! Tedaj, dragi Sokoleci, na noge, na delo! Rodoljub.

Cez Predel je bila cesta 3 tedne zaprta se snegom. Zdaj so sneg prekidali, a kadar nastane južno vreme, zasuli bodo cesto zopet plazovi.

Divji maček prišel je 2. dne t. m. ob 2. polnoči v Krnicah na dvorišče med tremi cesarskimi hišami in je neznančno rjovel. Huda zima hnad kuretino ali pa parenje ga je tja zabilo. Gozdnar Jožef Plesničar čul ga je in šel s puško nad njega ter ga je srečno ustrelil. Krasna žival svojega plemena je menda; meri čez prsi 40 in na dolgo 90 cm. Posljejo ga na Dunaj, da ga pripravijo med reči, ki bodo povelečevale slavnost 40letnega vladanja N. Veličanstva.

Slovincem na Goriškem sploh, osobito pa onim v mestu in v okolici, ki so pripravljani tudi iz narodnega ozira kaj storiti ter svojim domačin ljudem, pravim odkritostnim prijateljem pomagati, toplo priporočamo, naj hodijo kupovat potrebnega papirja in pisarskih potrebščin (poznaje tudi knjig) v novo prodajalnice dobro poznatega bivšega učitelja Gasparja Likar v Semeniških ulicah št. 10, kateri bo kmalu imel v zalogi vse prav po tisti ceni, kot drugi knjigotržci, ako bo videl, da mu gre roba spod rok. Upamo, da kedor je le količkaj zaveden, ne pojde zaradi pol pesara niti zaradi enega solda memo njegove prodajalnice. Slovenci živijo Gorico, pa bi njega pustili poginiti!

Vabilo k LXXIX. odborovi seji „Matica Slovenska“ v sredo 14. marca 1888. l. ob 5. uri popoldne v Matici hiši na Kongresnem trgu št. 7. Dnevni red: 1. Potrjenje zapisnika o LXXVIII. odborovi seji. 2. Naznanila predsedništva. 3. Poročilo odseka: a) gospodarskega, b) književnega. 4. Poročilo tajnikovo. 5. Razgovor o obnem zboru in posamezni nasveti. V Ljubljani 3. marca 1888. JOSIP MARN, predsednik.

Darovi sv. Očetu še vedno dohajajo iz vseh krajev sveta. Do sedaj se je nabralo skupaj 800 duhovskih prstanov, 9000 kelihov, 30.000 stol, 100.000 pektoralov, 50.000 mašnih plaščev, in 40.000 kornih srajčic. Mnogo plaščev je silno dragocenih. Štola, ki so jo napravile gospe v Bogoti, država Kolumbija v Ameriki, je iz srebrnega brokata in okrašena s 14.800 biseri, 800 smaragdi in 340 diamanti.

„Pedagogičskega društva“ občni zbor v Krškem izdal je dne 1. marca t. l. nastopno Izjavo. Današnji zbor „Pedagogičskega društva“, mnogobrojno obiskan od učiteljstva in slovenskega razumnštva, katera činitelja visoko cenita duševno probudo našega naroda na podlagi dosedanjih napredujočih šolskih zakonov in se valed tega nikakor ne moreta strinjati z Liechtensteinovim šolskim predlogom, preide o tej točki na dnevni red, ker je za trdno uvečen, da bodo naši poslanci in vlada vsled svoje previdnosti in navdušenosti za narodno prosveto zaprečili vsako nevarnost, ki proti s tem predlogom sedanjš šoli in samostojnosti slovenskega učiteljstva. Pač pa zbor, poudarjajoč dosedanje vzajemno delovanje slovenskega duhoventva in učiteljstva šoli in narodni izobrazbi na korist, s pedagogičskega stališča jako obžaluje provzročeno agitacijo proti slovenskemu učiteljstvu in sedanjji domači šoli, katera je pri nas vseskozi versko katoliška, a žalbog — premalo narodna.

Nove orglje. V spodnjem Drauburgu so imeli 22. januarja t. l. prav veseli praznik. Med mogočnim gmenjem topičev blagoslovljali so krasne, nove orglje s 12. spremeni. Dvanajst lepo oblečenih mladičev s prehaljami in gorečimi svečami prikoraka pred vel. čast. gosp. proštom, ki je z mitro in drugo bogato višje pastirsko opravo in mnogobrojno asistenco završil sveto opravilo blagoslovljenje orgelj. Med pridigo so se milosvočne orglje mnogokrat oglašale ter kazale, kako nalogo bodo izpolnjevale, namreč: povadigo časti božje pri svetih obredih, in delale občanom veselje in tolažbo. Pevski zbor je pod izvrstnim vodstvom kapelnika gosp. Krsek-a Ceciljansko težko mašo prav izborno zvrševal. Glasovi pevkinj in pevcev bili so čisto doneči. Velika cerkev bila je natlačena ljudstva, kojemu ostane ta vesel

dan nepozabljen. Orglje, cerkvi prava krosota, jamjo dvoje spominskih napisov: Kronografični proslavlja sv. Jožefa, kateri je bil 19. marca m. l. novim orgljam patrona izvoljen, drugi je nemški, koji slove „Te orglje so izdelane v l. 1887 v časten spomi: petdesetletnega mašništva sv. očeta Leona XIII.“

Bratoma Zupan v Kamnigoric na Gorenjskem gre zahvala za izpeljavo orgelj, pri katerih ni le vnjanja oblika okusna, ampak je tudi mehanika solidna in pripravno vložena, kakor tudi glas upliven nežno močan, da je mogočnost orgelj obudovanja vredna. Preskušal in označil je te orglje spodaj podpisani kapelnik v Celovci tako-le:

Leonove orglje v čast 50 letnega jubileja sv. očeta Leona XIII., bile so v Spodnjem Drauburgu postavljene in 22. januarja t. l. blagoslovljene. Orglje so izdelane od bratov Zupan iz Kamnigoric na Gorenjskem, po sestavi se saponice na stožce. Podpisani je ta novi stroj preskušal ter zamore z narvečjo zadovoljnostjo zatrditi, da te orglje svojima mojstroma dajajo najodličnejše spričevalo. Orglje so praktično, jednostavno, pa v najakusnejši unajni obliki napravljene. Z narvečjo skrbnostjo in natančnostjo je pa vložena in izpeljana mehanika. Kar se pa narvišje ceniti mora, je jasna, čista, lepo-mila intonacija, katera na miloti tudi v skupni moči ne zgubi. Na teh orgljah je jako lahko igrati; registri ubogajo najmanjšemu pritisku enega prsta. Prav željeti je, da bi brata Zupan tudi z Koroske dobivala mnogo naročil; temveč, ker je tudi cena orgljam primerno nizka. Orglje v Spodnjem Drauburgu imajo 12 pevaječih, 3 kolektivnih in 2 zvezna spremena in stanajo le 1542 gl. Aleksander Lučovnik, stolni kapelnik v Celovci.

Čemu so ubožni slovaški (slovenski) otroci? O tem poroča „Grv. ojest.“ takó-le: „Madjarji nakupujejo kar v gromadnih ubožnih deca slovaška, katero izvažajo, kakor nekda kupci egiptski, v južni del ogerskega, osobito pa v Segedin, njega okolico in v Wasarheli, kjer jih vsprejemajo mnogoštevilni Madjarji, ki nimajo otrok. No s tem hoté obogatiti narod svoj s krvjo slovensko in vzgojiti novodobne janičarje, ki bodo pomagali tlačiti slovensko rajo pod samostvom tatarskega šovinizma. Za letos so določili za tako nakupovanje 4000 gl. a do sedaj so nakupili že nad 300 slovaških sirot.“ Še slovensko krvjo se mora torej oplemeniti „zlahtni“ narod madjarski, če hoče še nadalje vstrajati na zemlji. No pa saj je prejel tudi vsa kulturo iz slovenskih rok, kajti Slovani so jih učili obdelovati polje in vrediti življenje družbinsko; Slovani so učili Madjarje grabiti, zato grablje=gerblje; njive so rahnili z brano=borono; če je bil dež, bežali so pod slovensko streho=eszterha; lačni so sedali za stol=asztal ter so obedovali=obéd; še-le pri Slovanih so se naučili živeti v družbi=drusba, drusba; še-le Slovani so jih naučili ljubiti ženo=zsana, ki so jim pestovale otročice=ördösice, Da niti bratov=baratum, — niso poprej poznali! In vender so danes le oni plemeniti in viteški narod! Todà Slovanska ura se tudi bliža!

Kako smo dobili tabak? Evropejci naučili so se spoznavati in rabiti to zelišče v Ameriki, da sedaj na milijarde in milijarde popihamo v zrak. Turki, največji čestilci tabaka pa vedó pripovedovati o postanku njegovem naslednjo legendo:

„V nekej hudej zimi našel prokok Mahomed na neko od mraza vso otrplo kačo. Usmili se mu, pobere jo z tal in vtakne v rokav, kjer je kmali oživela in si opomogla vsled gorkote prorokovega svetega telesa. Komaj kača začuti, da je popolnem zdrava, pokuka iz rokava in reče: „Prorok božji, ugriznem te!“ — Mahomed de: Povej mi poprej kak pamoten uzrok, zakaj me hočeš vgrizniti in potem naj bo že kar more.“ — Razpór in vojska je med tvojim in mojim rodom.“ — de mu kača. — „Ali jaz sem bil milostljiv a tabo.“ — „Mogel bi mi vender tudi kaj slabega storiti!“ — Mahomed de: „Ne bodi nevaležna, o kača, dobrotniku svojemu!“ Ali kača mu odgovori: „Storiti moram takó, kajti zaprisegla sem se imenu Najvišjemu, da ne prizanesem nikomur iz rodú človeškega.“ — „No torej ugrizni me v imenu božjem“, — de prorok, kateremu pobožnost ni dopustila, da bi kača postala krivoprisežnica. Ugriznila ga je v roko. Mahomed hitro iztreas kačo iz rokava, izseka krv in strup iz rane, pljune to na tla, in glej! hipoma vzraste na onem mestu predivna rastlina, katere lastnosti spajajo kačji strup s krvjo prorokovo in to ja — tobak, ki je še dan današnji tolažba in preganjalec vseh skrbij pravovernih Mosleminov.“ — Takó govori turška legenda.

Učiteljice v Dolnji Avstriji. Deželni odbor dolnjecavstrijski predložil je dežel. zboru izkaz o delovanji učiteljic. Po tem izkazu povzemamo, da je v Dolnji Avstriji 21 okrajev, a v teh učiteljice 1263 učiteljic. Le na Dunaji jih je 558, v Hernalsu 296, a v Sechshaus-u 158 Omoženih je 296, a prostih 967. Tam se smejo namreč učiteljice tudi možiti, kakor pri nas v Istri, ne da izgubé službo. No vse kaže, da jim bode moral tudi naš dež. zbor, dovoliti to zakonske križe in težave, če bodo hotel imeti kedaj radno šolstvo v svoji de-

želi. — Vidimo namreč, da se naših učiteljic toliko pomoži, da so vedno prazna mesta. Letos smo morali vsprejeti tri omožene učiteljice — še Bog da so bile. Če pa se jim tega ne dovoli, misliti bodó treba, da se kakó drugače uredé šolske razmere. Branit možiti se učiteljicam nikakor ne more, — če le dobé ženine, kajti to zahtevajo vsa humanitarna in moralna pravila.

Čudno društvo L. 1816. obelodanil je nek časopis v velikem mestu na Nemškem nastopni poziv: Ves moški svet našega mesta vabimo, da se udeleži ustanovitbe „moškega krparskega društva.“ Ker mnogo gospodinjic porabijo ves čas na lepotičenje, čitanje, sprehajanje, vizite, igranje na karte, obiskovanje gledališč in druga njozna opravila; ker matere svojih hčer ne učé več le-tega „prezkega“ in „sramotnega“ dela, in ker tudi navadno šivilje nečejo več krpati ponošene obleke, zategadelj združilo se je že nekaj mož iz srednjega stanú, ki so spoznali, da vsakdo ni obilo obdarjen s posvetnim blagom in da mora iti tako gospodarstvo rakovo pot, ako se ne krpa ponošene obleke, kočejo si toré sami krpati svoje srajce, suknje, hlače, nogovice, itd. Taka opravila bodo delali skupno, da si bojo pomagali v tem se svetom in dejanjem. Za začetek smo pridobili nekaj izbornih krojačev, ki v početku poučé društvenike v tem poslu.“ — No ne vemo, ali so res kedaj oživotvorili tako društvo; škodovalo bi gotovo ne. Saj je pa tudi nek ameriški list priporočal vse drugačno vzgojo deklic, kar so čitali naši naročniki v „Sočini“ prilogi, ki je nekak odmev na gornji originalni poziv.

Stric Tomova koča ali življenje zamorcev v robnih državah svobodne severne Amerike. Angleški spisala Henrieta B. Stowe. Iz nemškega poslovenil Franc Mala vašič. Drugi popravljeni natis. V Ljubljani. Založil in izdal Janez Giontini. 1888. Ker je te knjige prvi natis že popolnem pošel, priskrbel je g. Janez Giontini letos drugi. Cena 70 kr., po pošti 75 kr.

Uradniki, učitelji, krojači, čevljarji in vsi oni, ki morajo mnogo sedeti, navadno mnogo trpe za hemoroidami. Neredno prebavljanje, zagačanje, glavobol, naval-krvi, omotica itd. jih prepogstoma nadleguje. Proti vsem tem boleznim pomagajo švicarska zrna R. Brandta, ker odpravijo uzrok bolezni. Kdor je v priložnosti k imenovanim boleznim, naj si jih vsak z uporabljenjem švicarskih zrníc odvráča. Dobivajo se ta zrnica po lekarnah za 70 kr. škatljica.

Zahvala:

Podpisani štejem si v dolžnost, da se javno in prav iskreno zahvalim gospodu **dr. And. Lisjaku**, tukajšnjemu zdravniku, Gosposke ulice št. 23 I, ki je z izredno svojo zdravniško vednostjo in požrtvovalno skrbljivostjo, združeno z jako blagodejno prijaznostjo in mehko, ozdravil mono hudoga in nevarnega osjega gnezda, moje devetletno sestričino Lizo pa dolgotrajnega tóka izpod zob, kateremu smo prej poludrugo leto iskali zastoj stalne in zdatne pomoči. Upam, da se svojo najtoplejšo zahvalo, izrečeno gospodu zdravniku, ustrežem tudi slavnemu občinstvu, kateremu želim v enakih nadlogah enako hitro in gotovo pomoč.

V Gorici, 10. marca 1888.

ANTON HUMAR.
Na Placuti, 7 III.

ZAHVALA.

Odbor „Slov. bralnega in podpornega društva v Gorici“ zahvaljuje se prav iskreno g. L. Pahorju, pevovodji, vsem pevcem in pevkinjam, g. A. Zaver-taneku, spisateljju šaloigre „Loterist“, vsem igralcem in igralkam na njihovem prijaznem in požrtvovalnem sodelovanji pri društveni besedi dne 4. t. m.

V Gorici, 7. marca 1888.

ODBOR.

Zahvala.

Za izraženo sočutje o času bolezni, kakor tudi za mnogoštevilno udeležitev pri pogrebu nepozabnega soproga

Lorencea Savelli-ja

izrekam tem potom najsrčnojšo zahvalo prečastitej duhovščini, slavnemu starešinstvu šempaskemu, udom bralnega društva in vsem drugim občinarjem, pa tudi gg. pevcem za gniljivo nagrobnico.

V Šempasu, dne 29. februarja 1888.

JOSIPINA SAVELLI.

MARIJACELJSKE KAPLJICE

so izvrstno zdravilo za vse žledčeve bolezni; nepresegljivo zdravilo so ob slabej slasti do jedi, slabem vzduhu, napenjanju, ki slam zdrgovanju, zvijanju po trebuhu, prehlajenju žledca, zgagi, nabiranju skamenelca, za odpravo preobilne žleme, bledice, gnjusi in riganja, glavobola od žledca, žledčevega krča, je proti otrujenju in zagati, preobjedi in prenapitju, glistam, boleznim na vranici, jetrah in zlati žili.

Cena male steklenice z naznanilom vporabe je 35, večje pa 60 kr. Osrednja razpošiljavna je v Kromerizah.

Marijacejske kapljice niso skrivno zdravilo. Njih sostanski deli so naznanjeni na listku o njih vporabi.

Prave Marijacejske kaplje se dobo skorej v vseh lekarnah v ovitku z rdečo znamko zgorne podobe zalepljenem.

V Gorici jih imajo lekarni Gironcoli, Cristofolotti, Körner in Pontoni; v Sezani pa Philip Ritschel.

V pisarni Seitz-ove tiskarne nasproti semenišča v Gorici prodaja se po znižani ceni — za 1 vld. 30 kr.

VELIKI TEDEN

IN

VELIKA NOČ,

spisal prof. Andrej Marušič.

Knjiga se pošilja tudi po pošti na povzetje. Kdor pa denar uže z naročilom vred pošlje, naj pri-dene še 10 kr. za vozni list.

Samo sredi Raštelja št. 7.

ANTON POTATZKY

V GORICI.

Zaloga norimberškega drobnega blaga

razprodaja na debelo in na drobno.

ZA POLETJE

SEMENA

razne detelje, olupševalne in zarastilne trave, krmno repo in razna zelenadna semena.

Samo sredi Raštelja št. 7.

Na drobno in na debelo.

Jožef Culot

v Gorici v Raštelji;

obilna in mnogovrstna zaloga norimberških, galanterijskih, malih reči in igrac.

Največi izbor blaga za raznoščke (havziranje) kramarje, čevljarje in krojače, potem molkov, svetih podob, rozenkrance itd.; priporoča svojo veliko zalogo **ures** ali lepotičij, tapecerij, olupševalnega papirja kakor tudi zlate in srebrne podlega za **mrtvaške truge** po fabričnih cenah, veliko zalogo sveč in veliko zalogo čevljev vsake sorte za male in velike cene in može itd.

POSEBNOST

VRTNA SEMENA

vsake vrste in gotove dobrote.

Cene tako nizke, da se ni bati tekmo-vanja.

Na debelo — na drobno.

Knjigotržec J. Palik,

v Gorici na Travniku

ima veliko zalogo vsega, kar spada v področje knjigotržstva in točno izvršuje vsa naročila časopisov in muzikalij. Pri njem se dobe vse raznovrstne šolske knjige, papir, pisanke, svinčniki, peresa in vse, česar se potrebuje v šoli in v uradnih. On prodaja po najnižje možni ceni. G. uči eljem pa ceno še posebno znižuje.

Priporočuje se p. n. častitemu občinstvu, da bi blagoljno hodilo k njemu nakupovat in naročevat.

Črnilo od Rich. Gaertnerja,

ki naredi čevlje svetle.

ne da bi jih bilo treba s ščetjo v-glazati in ostanejo svetli tudi v mokrem. Uradno je preskušano in potrjeno, da usnju ni škodljivo in da je najboljšo med sedanjimi ma-zili.

Vpeljano je pri vojaki.

Gledati je na varstveno znamenje. Napravilja ga tovarna Rich. Gaertner na Dunaji, Giselastr. 4, Part.

Steklenica velja 50 kr.; s pošto naročeni velja ta 2 stekle nici 1 gl. 30 kr., 6 steklenic 3 gl. 12 kr., 12 steklenic 4 gl. 30 kr. V Gorici se dobi pri E. Gentileju v gospodskih ulicah št. 10.

Naznanilo.

V zalogi Schwechatove pive v Gorici, ozke ulice (via Stretta) št. 5,

toči se početkom t. m.

samo priznato najbolje in vstane vrste pivo.

V Gorici, 1. marca 1888.

M. SKUTETZKY.

SADNA DREVESA

Osem plemen najzlahnejših poletnih in zim-skih jabolk visoke rasti z lepimi vrhi, drevesce po 30 do 35 kr.

hruškovich 10 najboljših plemen, drevesce po 30 do 45 kr;

breskve, zgodnje po 30 do 40 kr.;

marelice, zgodnje, debele rumene, po 30 do 40 kr.;

slive in ringlo po 25 do 30 kr.;

sadilke trt različnih plemen 100 po 40 do 50 kr.;

ležna jajca štirinajsterih najboljših in najlepših kohošjih plemen, jajce po 10 do 15 kr. prodaja

Josip Stiegler,

oskrbnik Coroninjeve grofije v Šempetru pri Gorici.

Svojim prijateljem, znancem in rojakom

naznanjam, da dobo pri meni vso papirnato in pisarsko robo prav tako dobro in po tistej ceni, kot pri drugih trgovcih; zato se priporo-čujem, da bi po svojej previdnosti dobrohotno zahajali k meni kupovat.

GAŠPAR LIKAR, trgovec

v Gorici, Semeniske ulice, h. št. 10.

Cke za smodke

Papirnati žakljči

COPPAG IN SKERT

V GORICI

Trgovina knjig, umetnin, muzikalij

Prodaja na debelo

in papirj.

Prodaja na drobno

Podpisana veletrgovca, lastnika glavnega skladišča papirja in pisalnih potrebščin za Goriško in vse Pri-morsko si usojata priporočati p. n. slovenskemu občinstvu v nakup vsakovrstno blago t. j. papir, ki se rabi za urad in dom, espbito pa nebrojne vrste papirja in drugo potrebščno za šole brez izjome: za c. kr. vadnice, ljudske, kakor tudi srednje šole, semenišča in učiteljska po tako nizkej ceni, da se ni bati konkurence. Naj sledijo tukaj one vrste papirja, ki so največ rabe:

Koncepten papir 500 pol po	gl. 1.25
Bel sin uradni papir 500 pol po	gl. 2.65
Papir za pisma v osmerki, plavočrtan, lehak 500 pol za	gl. 1.10
Prav tak močnejši, svitlo črtan	gl. 1.60
Angleški pisan papir, nečrtan, jako močen 500 pol po	gl. 2.80
Trgovski pisan papir, križast, plavočrtan 500 pol po	gl. 2.80
Zavitki za pisma, zaloga nad 300 različnih vrst, tisoč komadov od gl. 1.60 naprej.	

Od navadnega jeklenega peresa do najfinješe Khunove vrste, škatljica obsegajoča 14+ komadov od 32 krajezjev naprej.

Za šolsko rabo velika zaloga vsakovrstnih knjižice (lastni izdelki), kakor tudi prvih in najboljših tujih fabrikantov, zelo po nizkej ceni.

Bogata zaloga darvil in tinte brez izjome, prekupcem po jako ugodnej cent.

Osebito opozorujeva slavno občinstvo na svojo prebogato zalogo molitvenih knjig in knjižic, katere se dobe zdaj pri naju za polovico ceneje.

Obe knjigarni in prodajalnici sti v obče ogromno založeni s slovenskimi knjigami in drugim blagom.

Posebno pa priporočava p. n. čest. gg. duhovnikom, odvetnikom, učiteljem, uradnikom in župenom svojo bogato zalogo vsakovrstnih v njihovo stroko spadajočih tiskoviz.

Kakor zmerom, tako se zavezujeva za naprej, da postreževa p. n. slovenskemu občinstvu hitro in solid-no bodi si v mestu ali pa na deželi.

Grubbauerjeve pisanke iz prav dobrega papirja, preskrbene s prav dobrim sušilnikom, 100 komadov — 80 kr.

COPPAG & SKERT.

Glavna zaloga v Semenišeni ulici 12.

Podružnica na Travniku 14.

Pisanke — Barvan papir — Papir za osvalke (španjolete)